

SABRINA JEFFRIESOVÁ

Škola zvädzania

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Tatiana Žáryová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sabrina Jeffries: The Study of Seduction,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books,
An Imprint of Simon & Schuster, Inc., New York 2016,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2016 by Deborah Gonzales

All rights reserved

Translation © Miriam Ghaniová 2022

Cover Design © Simona Borovská 2022

Cover Photo © Maria Chronis, VJ Dunraven Productions /

PeriodImages.com, Pi Creative Lab and Contributors
Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2428-0

*Venujem svojmu manželovi Renemu,
ktorý je taký blízky Edwinovi,
ako sa len dá, ale bez matematických
a inžinierskych schopností.*

*Venujem Becky Timblinovej a Kim Hamovej,
ktorých podpora napriek mnohým výzvam
v tomto roku znamenala pre mňa
obrovskú pomoc.*

Vy všetci ste najlepší!

Pod'akovanie

Veľké poďakovanie patrí sexuálnej pedagogičke Dr. Emily Nagoskiovej, ktorej príspevky k mojim postavám a informácie na tému ženskej sexuality boli neoceniteľné. Všetky chyby v knihe sú moje vlastné.

1

Londýn apríl 1830

„Ty si sa načisto pomiatol.“

Keď sa všetci členovia v čitárni Klubu svätého Jura-ja obrátili a pozreli na Edwina Barlowa, grófa z Blakeboroughu, uvedomil si, ako hlasno to povedal.

Všetci sa už vrátili do Londýna a s príchodom večera sa miestnosť zaplnila viac než zvyčajne. Páni si chceli dať pár pohárikov, kým sa ponoria do víru sezóny.

Edwin uzemnil zvedavých divákov pohľadom, ktorý im dal jasne najavo, že sa majú starať o seba, a venoval pozornosť Warrenovi Corrymu, markízovi z Knightfordu. „Tvoj plán nemôže fungovať.“

„Isteže môže.“

Warren bol Edwinov najbližší priateľ. Okrem nového manžela jeho sestry Jeremyho Keana vlastne jeho jediný priateľ. Edwin si nenachádzal priateľov ľahko pravdepodobne preto, lebo neznášal hlupákov. A spoločnosť bola plná hlupákov. Práve preto Edwin, Keane a Warren založili tento klub – aby mohli oddeliť zrno od pliev. Aby mohli ochrániť ženy vo svojom živote pred lovcami majetku, hazardnými hráčmi, zhýralcami a všetkými ostatnými londýnskymi naničhodníkmi.

V priebehu niekoľkých mesiacov sa klub rozrástol z troch na tridsať členov, samých dobrých mužov

ochotných podeliť sa o informácie, ktorému džentlmenovi zo šľachty sa v súvislosti so ženami nedá dôverovať. Až doteraz si Edwin neuvedomoval, že toľko ich príbuzných nežného pohlavia potrebuje ochranu pred ľstivými aj okatejšími pokusmi o ich cnosť... a bohatstvo.

Warren očividne bral toto poslanie veľmi vážne. Možno až príliš vážne.

„Clarissa s tým nikdy nebude súhlasiť,“ vyhlásil Edwin.

„Nemá na výber.“

Zažmúril na Warrena. „Naozaj si myslíš, že dokážeš presvedčiť svoju sesternicu s ostrým jazykom, aby som ju počas sezóny sprevádzal po meste?“

„Len kým sa nevrátim. A prečo nie?“ Warren sa odmlčal a odpil si poriadny dúšok brandy, akoby sa chcel posilniť na boj. „Nie je to predsa tak, že by ťa nenávidela.“

„Rozhodne nie,“ povedal Edwin sarkasticky. „Len spochybňuje každú moju poznámku, ignoruje moje rady a ustavične si zo mňa uťahuje. Keď som ju videl naposledy, nazvala ma medveďom Blakeboroughom a povedala, že patríam do zverinca v londýnskom Toweri, aby boli obyčajní ľudia ušetrení môjho vrčania.“

Warren so smiechom vybuchol. Keď naňho Edwin zdvihol obočie, zamaskoval smiech kašľom. „Prepáč, braček, ale musíš uznať, že je to zábavné.“

„Sledovať ťa, ako sa ju pokúšaš prehovoriť, bude oveľa zábavnejšie,“ odvetil Edwin, keď sa usadil do kresla.

Namiesto toho, aby to Warrena zastavilo, sa ten prekliaty idiot spýtal: „To znamená, že to urobíš?“

„Nemyslím si, že k tomu vôbec dôjde. Ona s tým nebude súhlasiť.“

„Nebud' si príliš istý. Nesmieš brať to jej podpicho-

vane vážne. Je to len neškodná zlomyseľnosť. Ak dovolíš, aby sa ti dostala pod kožu, potrápi ťa ešte viac. Mal by si ju jednoducho ignorovať, keď s tými nezmyslami zase začne.“

Ignorovať Clarissu? Nemožné. Ostatných niekoľko rokov strávil tým, že sa neúspešne snažil rozlúsknuť záhadu menom lady Clarissa Lindseyová. Jej ostrý humor ho podnecoval, jej provokatívny úsmev ho rozpaľoval a jej oči ho prenasledovali v spánku. Nemohol si ju nevšimnúť o nič menej ako prekrásny západ slnka... alebo divokú búrku.

Už tri mesiace bola odrezaná od sveta vo Warrenovom loveckom sídle Hatton Hall a Edwin prečítaval každú sekundu jej neprítomnosti. Preto mu predstava, že s ňou strávi nejaký čas, rozprúdila krv v žilách.

Rozhodne to však nebolo radostné očakávanie. Určite nie. Nemohlo byť.

„Čo na to povieš, braček?“ Warren mu uprene pozrel do očí. „Potrebujem ťa. Ona ťa potrebuje.“

Edwin sa snažil nevnímať, ako sa mu zrýchlil tep. Clarissa nepotrebovala *nikoho*, a už vôbec nie jeho. Vďaka majetku, ktorý jej zanechal zosnulý otec, gróf z Margrave, sa nemusela vôbec vydávať, ani z lásky, ani z iného dôvodu. Tá žena mala zrejme akúsi bláznivú predstavu, že jej bude lepšie bez manžela, keďže od svojho debutu pred rokmi údajne odmietla desiatky ponúk na sobáš.

Nebolo to však bohatstvo, prečo sa jej muži vrhali k nohám a snažili sa ju upútať. Bol to jej pohotový dôvtip a živelná osobnosť, jej schopnosť uchvátiť muža a zároveň ho odstrčiť. Bola to jej očarujúca krása. Bola plavovláska so zelenými očami a porcelánovou pleťou, miláčik spoločnosti, a takmer určite to vedela.

Preto by ho bavilo sledovať, ako sa ju Warren pokú-

ša presvedčiť, že by sa mala ukazovať po meste s takým nevrlym frflošom ako on. „Za predpokladu, že by sme obaja pristali na túto šialenosť – ako dlho by som ju mal na starosti?“

„Nemalo by to byť dlhšie ako mesiac. Len dovtedy, kým nevyriešim tú záležitosť s jej bratom v Portugalsku. Nemôžem nechať Nialla uviaznutého na kontinente, keď sú tam teraz také nepokoje.“

„Predpokladám, že už počula, prečo odchádzaš.“

„Vlastne nie. Ešte nevie ani o jeho liste, ktorý ma čakal, keď sme prišli zo Shropshire na sezónu. Chcel som sa uistiť, že budeš s dozorom súhlasiť, prv než jej to poviem. Keď sa však dozvie, že sa to týka Nialla, bude chcieť, aby som túto cestu podnikol. Rýchlo si uvedomí, že to neurobím, kým si nebudem istý, že bude v bezpečí.“

„V bezpečí pred Durandom.“ Napokon, Warren mal na túto svoju šarádu dobrý dôvod.

Priateľovi stuhla čeľusť. „Grófom Geraudom Durandom, áno.“

Edwin sa oprel a zabubnoval si prstami po stehne. „Ak to mám urobiť, radšej mi povedz všetko, čo o tomto Francúzovi vieš.“

„Vari si sa s ním ešte nestretol?“

Edwin zdvihol obočie.

„Ach, iste. Nie je z tvojho okruhu. No musel si už o ňom počuť.“

„Viem, že je poskok francúzskeho veľvyslanca.“

„Keby bol len poskokom, nebol by to problém. Je to jeho prvý tajomník. A keďže sa veľvyslanec musel hneď po Vianociach vrátiť do Francúzska, Durand teraz vedie veľvyslanectvo ako *chargé d'affaires*. Táto pozícia mu dáva veľkú moc.“

„Tak čo chce od Clarissy, dočerta?“

„Jej ruku, chce ju za manželku. Pred niekoľkými mesiacmi ju v Bathe požiadal, aby sa zaňho vydala.“

To Edwina ohromilo. Warren spočiatku opisoval Duranda ako ctiteľa, ktorý ju svojou ponukou obťažoval.

Niežeby sa čudoval, že niekto dychtí po Clarisse. Väčšina mužov po nej túžila. Páni, ktorí sa pohybovali v oblasti diplomacie, však vo všeobecnosti uprednostňovali manželky, ktoré boli... nuž... nemali sklon hovoriť svoje názory a poburujúco flirtovať.

„Odmietla ho,“ pokračoval Warren. „Preto sme sa museli vrátiť do Londýna. Nanešťastie nás sem nasledoval. Zdalo sa, že si dal za úlohu získať ju za každú cenu. Bol na každom verejnom podujatí, na ktorom sme sa zúčastnili. Dvakrát sa ju dokonca pokúsil obťažovať priamo na ulici.“

„Obťažovať? To sú tvoje slová alebo Clarissine? Vravel si totiž, že zvykne preháňať.“

„To nebolo žiadne preháňanie.“ Pochmúrne stisol pery. „Ten bastard ju vystrašil natoľko, že sa začala vyhýbať účasti na verejnosti, a ty vieš, že to sa na ňu nepodobá. Po Vianociach u tvojho švagra som ju teda aj s matkou odviezol do Shropshire, pretože som vedel, že tam sa za ňou aj pre pracovné povinnosti *chargé d'affaires* neodváža. Dúfal som, že v našej neprítomnosti jeho vášeň ochladne.“

„A ochladla?“

„To neviem. Práve sme sa vrátili, takže som nemal čas zhodnotiť situáciu. Nebudem však riskovať. Musí byť v bezpečí, kým sa budem snažiť vyriešiť problémy jej brata.“

Edwin si ho premeral pohľadom. „Nechceš predsa priviesť Nialla späť do Anglicka, však? Zatknú ho za vraždu, len čo vkročí na anglickú pôdu.“

„Ja viem. Prekliaty blázon. Ísť do duelu pre nejakú

ženskú, akoby nemal ani štipku rozumu.“ Warren zvrátil čelo. „Úprimne, nemám potuchy, čo s ním urobiť. Musím však niečo vymyslieť. Nemôže byť takto v zahraničí donekonečna. A ja nemôžem naďalej spravovať svoje aj jeho majetky, dokonca ani s Clarissinou pomocou.“

Edwin odfrkol: „Clarissa ti pomáha?“

„Je v nej viac, než si myslíš.“

Ach, lenže Edwin si to dobre uvedomoval. Nečakal, že by mala nejaké zručnosti v správe majetku, ale napriek jej poburujúcemu správaniu v nej občas zahliadol vážnosť, ktorá mu pripomínala jeho vlastnú.

Alebo možno mala len občasné záchvaty dyspepsie. Ťažko povedať. Bola úplne nepredvídateľná. Preto ho vždy vyviedla z miery.

Warren mávol na sluhu a objednal ďalšie brandy. „Úprimne, sprevádzať ju nebude také náročné, ako si myslíš. Nepotrebuješ si v tejto sezóne tak či tak vyjsť do spoločnosti? Nechceš sa náhodou ženiť?“

„Áno.“ Plánoval splodiť dediča a to si vyžadovalo, aby sa s niekým oženil. Hoci len Boh vie, kto by to tak mohol byť.

„Vidíš? Je to dokonalé. Ty musíš vstúpiť na manželský trh, Clarissa si chce užiť sezónu a ja chcem, aby si našla manžela. Je to ideálna situácia.“

„Keď myslíš.“ Nevedel si predstaviť, ako by sa mohol o niekoho uchádzať, keď sa okolo neho motá Clarissa. Predpokladal však, že spoločnosť takejto veselej a bezstarostnej ženy na všetkých obvyklých plesoch by mohla zlepšiť jeho prísnu poveseť. Za predpokladu, že by s tým vôbec súhlasila. To pri Clarisse nebolo vôbec isté.

„V minulej sezóne si sa ešte vždy spamätával zo straty Jane, takže toto bude tvoj prvý skutočný pokus

o získanie manželky, odkedy ti dala košom. Máš už predstavu o nejakej konkrétnej dáme?“

„Nie. Viem, čo chcem, ale bohvie, či sa mi podarí takú nájsť. Nerobil som si žiadny seriózny prieskum, mal som plné ruky práce so Samuelom a Yvette. A potom tu bol ten márný začiatok s Jane.“ Edwin vzdychol. „Asi by som mal začať s hľadaním.“

„A aké sú tvoje požiadavky? Teda okrem toho, aby bola v plodnom veku.“

Rozčuľovalo ho, ako prešibaný Knightford hneď odhalil, že chce len nájsť matku svojho dediča. Uprel zrak von oknom s výhľadom na Pall Mall. „Uprednostnil by som ženu, ktorá je zodpovedná a nekomplikovaná.“

„Myslíš ako tvoja matka?“

Neodpovedal, nechcel klamať. Jeho matka bola od takejto charakteristiky na míle vzdialená, ale nikto okrem Edwina a jeho brata Samuela o tom netušil. Dokonca ani ich sestra Yvette nevedela, aká bola ich matka komplikovaná... a čo ju k tomu viedlo. Usiloval sa, aby Yvette tohto hrozného poznania ušetril.

„Chcem ženu, ktorá je tichá a rozumná,“ pokračoval.

„Inými slovami niekoho, koho môžeš mať pod palcom. Tak ako mal tvoj otec pod palcom tvoju matku.“

Ucítil, ako ho v hrdle pália bolestivé spomienky. „Otec ju nemal pod palcom, ignoroval ju.“ Dôvody Edwin síce poznal, ale prijímali sa mu len ťažko. „Ja to svojej žene nikdy neurobím.“

„Ale urobíš, ak bude taká nudná, ako opisuješ.“ Warren sa oprel v kresle. „Keď si začnem vyberať manželku ja, chcem živé dievča, ktoré ma bude baviť.“ Žmurkol. „Ak vieš, čo tým myslím.“

Edwin prevrátil oči. „Pripomeň mi ešte raz, prečo sme ťa požiadali, aby si sa pridol k Svätému Jurajovi.“

Si rovnaký ako chlapi, pred ktorými chránime naše ženy.“

„Ibaže ja nepoľujem na nevinné. Každá žena, ktorá mi skončila v posteli, tam skočila sama z vlastného rozhodnutia. A trúfam si povedať, že to isté platí aj o mnohých chlapoch tu.“

Zrejme to tak bolo. Dokonca aj Edwin mal vo svojich dvadsiatich rokoch milenku. Zmätok v rodine ho totiž príliš zamestnával, aby si hľadal ženu, a samota začala byť priveľká, aby ju vydržal. Nebolo to však ktovieako uspokojivé. Žiť s vedomím, že žena je s vami len kvôli vášmu postaveniu a peniazom, bolo osamelejšie, než nemať ženu vôbec.

Lenže keď sa Yvette vydala a odišla z domu, začal poctivoť nevýhody osamelého života, a tak si opäť hľadal ženu. Nikdy to nemal rád. Ženy očakávali, že sa nad nimi bude zamilovane rozplývať, a on to jednoducho nedokázal. Láska bola fiktívna vec, ktorú si vysnívali spisovatelia. Manželstvo jeho rodičov bolo jasným dôkazom.

Túto svoju filozofiu by si mal radšej nechať pre seba, no zároveň o nej nedokázal klamať. Nebol ako jeho darebácky brat, ktorý si odpykával trest vyhnanstva za únos. Edwin nedokázal ľahať medové motúzy popod nos, ani skrývať svoj názor za ľahké komplimenty.

Žiaľ, väčšina žien zrejme uprednostňovala ľahkovo vážne komplimenty pred drsnou pravdou. Rovnako ako aj niektorí muži. Preto mal málo priateľov a ťažkosti s hľadaním vhodnej manželky. „Kedy sa o tom porozprávaš s Clarissou?“

Warren sa pozrel na vreckové hodinky. „Pri večeri, ktorá by mala byť o... ejha... o polhodinu. Dúfal som, že prídeš aj ty.“

„Teraz?“

„Prečo nie? Mohli by sme to mať za sebou, čo povieš? Ráno odchádzam do Portugalska.“

Dočerta. Edwin chcel mať viac času na prípravu. Nebol spontánny typ. „Chceš, aby sme sa proti nej spriahli?“

„To som nemal v úmysle, nie.“ Warren si dal hlt brandy. „Keď sme odchádzali z Hatton Hall do Londýna, dúfal som, že Yvette a Keane sa už vrátia z Ameriky a jednoducho ju vezmú pod svoje krídla. Yvette dokáže Clarissu nahovoriť takmer na všetko.“

Edwin sa usmial. Jeho sestra dokázala nahovoriť kohokoľvek na čokoľvek, dokonca aj jeho.

„Podľa toho, čo viem, sú však ešte v zahraničí,“ povedal Warren.

„Môže trvať ešte niekoľko týždňov, kým sa vrátia. To ma mrzí.“

„Nuž, nedá sa nič robiť. Aspoňže tam bude moja teta, ktorá ju pomôže presvedčiť.“

Edwin v duchu odfrkol. Lady Margraveová, Clarissina matka, bola rozmarná žena, ktorá mala len zriedkakedy naporúdzi rozumnú radu, takže Clarissa ju zväčša nepočúvala. Pochyboval, že tentoraz to bude inak.

Warren sa rozhliadol po čitárni. „Toto miesto sa napokon ukázalo ako celkom útulné. Nie je to také sofistikované prostredie, ako majú niektoré iné kluby, ale je tu pohodlne. Ty a Keane by ste mali byť so sebou spokojní. Vďaka Keanovmu umeleckému citu a tvojej technickej vynaliezavosti to tu už ani nevyzerá ako v krčme.“

„S výzdobou nám výdatne pomohli Yvette a jej svokra.“

„Tým sa vysvetľuje, prečo tu cítiť aj osviežujúcu ženskú ruku,“ poznamenal Warren. „Teda, tmavé drevo a koža pôsobia mužne, ale aj na tých decentných závesoch niečo je. U Whitea sú ako v dome smútku.“

„Som rád, že to schvaľuješ.“

Warren opäť naňho pozrel. „Je mi ľúto, že som nemohol byť nablízku a pomôcť. A že musím znova odcestovať.“ Vstal. „Tak ideš, alebo nie?“

Nenútené slová boli v rozpore s Warrenovým napätým výrazom.

Obaja vedeli, že Edwin na plán ešte nepristúpil. A prečo? Pretože myšlienka na to, že strávi týždeň v Clarissinej spoločnosti, ho vyvádza z miery ako nič iné.

Na tom však nezáležalo. Warren bol jeho priateľ a sám by mu v takejto situácii neváhal pomôcť. Edwin sa preto musel zachovať rovnako.

Postavil sa. „Idem.“

Len čo sa dvere Clarissinej spálne zavreli za slúžkou, ktorá priniesla matke správu, starnúca vdova sa v panike obrátila k dcére. „Nemôžem uveriť, že to tvoj bratranec urobil!“ Sťažka sa oprela o paličku. „Warren by mal vedieť, že sa nepatrí zavolať súceho mladíka na večeru bez varovania. Čo si vôbec myslel?“

Clarissa pozrela na matkin obraz v zrkadle a zdvihla oči. „Myslel si, že je to len Edwin, ktorého poznáme už celé veky. A ktorý bol u nás na večeri už niekoľkokrát.“

„Neviem, či je ten holubí koláč dosť dobrý pre hostí,“ pokračovala matka, akoby Clarissa nič nepovedala. „Božemôj, a práve keď sa nám minula madeira! Edwin miluje madeiru.“

„Mama...“

„A nakladaná cibuľa bola naposledy príliš kyslá. Dúfala som, že ju dnes večer dojeme, ale ak príde Edwin...“

„Mama, upokoj sa! Nečakáme predsa ruského cára.“
Usmiala sa. „Hoci Edwin by bol dobrý cár. Stačilo by, aby bol rovnako autokratický a diktátorský ako vždy.“

Toto konštatovanie, našťastie, vytrhlo matku z rozrušenia. „Bol by pekný cár, však? Tie čierne vlasy a ostrá čeľusť.“

A široké plecia, kráľovské držanie tela a sivé oči, chladne krásne ako ruská noc posiatá hviezdami.

Clarissa zvrátila obočie. Musela sa pomiasť, ak o Edwinovi rozmýšľala tak poeticky. Skutočne však bol hriešne pekný. Takým odmeraným spôsobom. Nevidela ho však celú večnosť a človek si časom začne veci idealizovať.

„Takmer si ho viem predstaviť v hermelínovej peleříne a jednom z tých vysokých huňatých klobúkov,“ utrúsila mama.

Clarissa sa zasmiala. „Edwin by si čosi také honosné obliekol jedine na korunováciu, a aj to len preto, lebo by musel.“

Obliekal sa vždy vhodne, ale príšerne stroho.

Na rozdiel od nej. Pozrela na svoje šaty v zrkadle a usmiala sa. Edwin by na takúto róbu z čipiek a levanduľových mašlí pravdepodobne hľadel zhora. V skutočnosti sa ani jej ktovieako nepáčila – na jej vkus bola príliš výstredná, ale očakávala, že bude večerať len s Warrenom a matkou, a tak si vybrala prvú vec, na ktorú natrafila v skrini.

Nuž, čo sa dalo robiť. Nemala čas na prezliekanie a kvôli nemu by sa aj tak neprezliekla. Len nech jej Edwin venuje jeden zo svojich nemilosrdne kritických pohľadov, ona sa nedá zastrašiť.

Veru, iba silou zvyku sa uštipla do líc, aby sa jej pekne rozžiarili do ružova. Neurobila to preto, že by chcela pred Edwinom vyzeráť pekne. Rozhodne nie.

„Vieš, dievčatko moje,“ ozvala sa mama, „keby si bola k tomu mužovi trochu milšia, zrejme by si si ho dokázala za niekoľko týždňov omotať okolo prsta.“

„Ach, o tom pochybujem. Edwin je príliš strnulý na to, aby sa dal okolo niečoho omotať. Škoda.“ Clarissa by chcela vidieť ženu, ktorá by to dokázala.

Ona to určite nebola. Edwin by ju nikdy neprijal takú, aká bola, najmä keby sa dozvedel plný rozsah jej dievčenských chýb. Jej tesný únik pred posadnutou pozornosťou grófa Duranda pred niekoľkými mesiacmi ju navyše len utvrdil v tom, že sa nebude podriaďovať žiadnym mužským požiadavkám ohľadom toho, aká by mala byť manželka.

Nikdy mi neuniknete, moja najdrahšia Clarissa.

Striasla sa a opäť potlačila grófove posledné slová do úzadia. Boli to presne tie dramatické nezmysly, o ktorých si muži mysleli, že ich chcú ženy počuť. Podľa toho, čo vedela, ju však nehľadal. Nepostával na ulici pred Warrenovým londýnskym domom, keď prišli. Nepochybne presunul svoju pozornosť na inú peknú ženu.

A ak nie?

Potom musí byť vo svojom odmietnutí ešte ráznejšia. Pred rokmi dovolila jednému mužovi, aby ju šikanoval, a zničilo jej to život. Už nikdy viac.

Nasadila žiarivý úsmev a obrátila sa tvárou k matke. „Ideme dole?“

„Ešte nie, anjelik. Sluha povedal, že džentlmeni sú už tu, takže by sme ich mali nechať čakať. Nikdy nesmieš dopustiť, aby si bol tebou muž príliš istý.“

„Veď to je Edwin, mama,“ namietla. „Ten si je istý každým a všetkým, nech urobím čokoľvek.“ So svojím zvyčajným presvedčivým úsmevom ponúkla matke ruku. Mama si v štyridsiatke zlomila bedrový kĺb a keďže sa jej zranenie poriadne nezahojilo, pohyb po schodoch bol pre ňu náročný. „No tak, viem, že túžiš po poháriku vína. Ja rozhodne.“

„Tak dobre.“ Mama sa oprela o Clarissinu ruku a dala sa odvieť k dverám. „Ale musíš mi sľúbiť, že mu najprv zalichotíš. Muži to majú radi.“

„Fajn,“ utrúsila Clarissa nezáväzne.

„A neoponuj mu stále. Muži neznášajú hašterivé ženy.“

„Uhm.“

„A nieže budeš ustavične trúsiť vtipné poznámky. Je to priveľmi mužské. Nehovoriac o tom...“

Kým pomaly schádzali po schodoch, Clarissa nechala matku rozprávať a len na pol ucha počúvala obvyklé vyratúvanie trikov, ktorými mala muža zaujať a navadiť.

Možno si matka vďaka nim ulovila grófa, ale podľa nej zaváňali podvodom.

Keby ju muž nemal rád takú, aká je, aký to malo zmysel? Ledva dokázala skryť svoje názory pred mamou. Ako by to mala urobiť pred manželom?

Niežeby niekedy mala v úmysle vydať sa. Deti by jej síce neprekážali, ale to si vyžadovalo ľahnúť si do postele s mužom – a už len pri tej myšlienke sa jej spotili ruky a stiahlo hrdlo.

Nie. Manželstvo nie je nič pre ňu.

„... a nezabudni nechať najväčší kúsok koláča pre Edwina,“ povedala mama, keď dorazili na koniec schodiska.

„Nezmysel. Nič Edwinovi nenechám.“

„To je fér,“ zatiahol Edwin odkiaľsi z tieňa napravo od schodiska. „Ani ja si pre vás nič nešetím.“

Snažila sa skryť prekvapenie a zastavila sa, práve keď vyšiel na svetlo.

„Edwin!“ zvolala mama. „Môj drahý chlapec!“ Vystrela k nemu ruku.

Poslušne pristúpil, aby ju vzal. „Vyzeráte dobre, lady

Margraveová.“ Sklonil sa, aby jej vtisol letmý bozk na líce.

Clarissu, pravdaže, nečakal nijaký bozk. Na to bol priveľký džentlmen.

„Aj ty vyzeráš k svetu,“ zašvitorila mama, keď sa odťahla, aby si ho prezrela.

Veruže vyzeral. Mal frak z tmavomodrej vlny a vestu a nohavice z obyčajného bieleho popelínu. Dokonca aj kravatu mal uviazanú jednoducho, čo len zvýrazňovalo mužné línie jeho čeľuste a ostré črty tváre, také stroho krásne.

Ako sa mu podarilo za tri mesiace ešte viac opeknieť? A prečo sa naňho, preboha, pozerá? Veď to je Edwin. Keby vedel, na čo myslí, ešte viac by mu to stúpilo do hlavy.

Preto ho radšej podpichla. „Nič nevravte – tak veľmi ste sa nevedeli dočkať, kedy prídeme dolu, že ste sa v dychtivom očakávaní prechádzali po vstupnej hale.“

Tá myšlienka bola, pravdaže, smiešna. Netrzeplivosť nemal ani len v slovníku. Ak niekedy niekto veril, že pomaly človek ďalej zájde, bol to on.

Zjavne pochopil iróniu, pretože jej venoval jeden zo svojich zriedkavých úsmevov. „Vlastne som si bol niečo vziať z knižnice. Warren mi povedal, že s ňou už skončil.“ Zdvihol knihu, čo držal v ruke, a oči sa mu vo svetle lampy zaleskli. „Pravda, ak si ju chcete prečítať vy...“

„Pochybujem,“ odvetila. „Akákoľvek kniha, ktorú ste mu požičali vy, musí byť na smrť nudná.“

„Pretože v nej chýbajú galantní lúpežníci zachraňujúci cnostné dámy?“

„Alebo cnostné dámy zachraňujúce galantných lúpežníkov. Oboje by bolo lepšie ako jedna z vašich su-

chopárnych kníh o... čom? O šachu? Inžinierstve? Filozofii toho najnudnejšieho druhu?"

„Clarissa,“ zahriakla ju matka.

Edwin sa však iba zasmial, ako dúfala. Bola veľmi hrdá na to, že ho občas dokáže rozosmiať. Zdalo sa, že žiadna iná žena to nedokáže. Nijaká iná žena si na to ani netrúfla.

„O strojnóm inžinierstve,“ odvetil. „Ako ste to uhádli?“

„Pretože vás až príliš dobre poznám, pane.“

Zvážnel a pozrel na ňu nezvyčajne upreným pohľadom. „Naozaj? Nebol by som si taký istý.“

Slová chvíľu viseli vo vzduchu v mrazivom tichu, kým ho nenarušil príchod jej bratranca.

„Našiel som ďalšiu knihu, ktorá by sa ti mohla páčiť, kamarát,“ vyhlásil a sklonil sa, aby pobožkal najprv tetu a potom Clarissu. „Je o automatoch.“

Keď mu ju podal, prevrátila oči. Edwin, pochopiteľne, prejavil živý záujem, len čo preletel očami obálku. Gróf naozaj miloval automaty, a to až do takej miery, že si dokonca vyrobil vlastný. Clarissu však zrejme nepovažoval za dostatočne hodnú, aby jej ich ukázal.

„Vyzerá zaujímavo, vďaka. Vrátim ti ju, hneď ako ju dočítam.“

„Nemusíš sa ponáhľať.“ Warren na ňu zvláštne pozrel. „Vieš predsa, že ju tak skoro nebudem potrebovať.“

Čo to malo znamenať?

Skôr než sa nad tým stihla zamyslieť, Warren nastavil matke rameno. „Pod', teta, dáme si pred večerou trochu vína a pohodlne sa k nemu usadiš. Nechcem, aby si príliš zaťažovala svoj bok.“

„Ďakujem, chlapče,“ zahrkútala a dala sa odvieť do raňajkového salónika. „To je od teba veľmi pozorné! Ale ty si bol vždy milý. Pamätám sa, keď...“